

smét mozog a föld Európában. De ez már kezd megszokottá válni mifelénk. Úgy karácsony táján a tévében tülekedő embereket lehet látni, azt mondják, ez a román forradalom. Izzgulunk, verjük a nyálunkat, segélyeket küldünk teherautó-számra, aztán meg azt se mondja a régi kommunistákból verbuválódott, átfestett úszósapkás új kormány, hogy kapd be, derék magyar nép. Illetve mondja, csak éppen későbbben, és igen sokszor. No, semmi harag, történetesen már ők is meg találtak bukni, az új kormány meg végre gesztusokat tesz. Mondják, hozzá jobban értő erdélyi barátaim, egy szavukat se higgyük el. *Ezekből* sem lesz szalonna. Az ember azért mégis az a különös állat, aki épp akkor reménykedik a legjobban, ha azt mondják neki, fölösleges.

Mostanság karácsonykor a szerbek kezdtek el mozgolódni. Ilyenkor kicsit zavarba kell jönnünk, hiszen a kommunisták (ex-kommunisták?) ellen folynak a tüntetések, és bizony, ilyen lelkekből nekünk is van elég, idehaza. Hogy csak az új/régi vidéki kiskirályokra gondoljunk, tovább, vagy netovább is még. Csendesek a tüntetések, az ellenzék egyik nap patkánymérget szór szét a parlament körül, másik nap sajtodarabkákkal rakja körül az épületet, hátha előjönnek onnan a patkányok. Nem jönnek elő. Milosevics elnök, akinek leginkább Hágában lenne dolga a közeljövőben, ha van az emberi méltóságnak ereje és foganatja (nem lesz), füttyül arra, hogy az ellenzék fel-alá flangál és csörömpöl az esti híradó időpontjában. Rendőrei elkergetik az ellenzék lelkes tömegeit, még nem folyik a vér, és vélhetően a véres polgárháború is elmarad, ha szerencsénk lesz.

Kormányunk elérkezettnek látta az időt annak jelzésére, hogy elég immár M. úr és népi zenekara hamiskás hangicsálásából, azaz, kimondva az igazat, befutónak gondolja a sétatifikálókat. Sőt, az ellenzék soraiból Lezsák pártelnök négytagú delegáció élén már Belgrádba is ellátogatott, hogy ott pontosan megállapíthassa – ha a tévéből nem jött volna át számára világosan –, a posztkommunisták ellen folyik a tüntetés. Jól van ez így. Pár évvel ezelőtt Amerikában ért utol a hír, Lezsák is ott van, a *kubai emigráció* vezetőivel tárgyal. Nos, rögtön láttam, vége szegény, véres kezű Castrónak. Szerencséje, hogy nem tudta meg a dolgot, így még most is békés diktatúrában kormányozza az ottani nagy melegben népét és országát. Komoly veszélytől mentette meg a tájékozatlansága. Attól tartok, ez a Milosevics se olvas újságot, így a pk.-diktatúra végére mégiscsak a sétatifikáló százezrek tesznek – így vagy úgy – pontot.

Amúgy, mondják, ez a Draskovics – aki egyébként hamarosan államelnök lesz, már csak a logika szerint is, hiszen nálunk nem csak azok lettek képviselők és főpolgármesterek, akiket vertek és kipofoztak, de azok is igen magasra jutottak, akik az inséges időkben is meleg vattakabátot viselhettek – nem nagyon szereti a nemzetiségieket. Lelke rajta. De ha már itt vannak – mondta egy valaki ismerősömnek a Vuk –, mit csináljunk, jogokat és lehetőségeket *kell* nekik is adni. Ez persze tiszta beszéd. Nem kell minket szeretni. Csak *lébenlassenezni* kell bennünket. A dolog így akár még tisztességes is lehet.

És itt vannak a bolgárok is. Azok nem sétatifikálnak, hanem nyomulnak. A rendőrök sem ácsorognak, hanem keményen megdolgoznak a pénzükért, vér festi veresre a gumibotokat. Hej, Balkán szálloda békés terasza, hej, Vítosa, kábítószer-kereskedőink magaslati paradicsoma, hej, masztyika. Meddő anyánk gyerekért könyörög...

Zalán